

N:o 25.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 29 Mars 1882.
— — — — Andra Kammaren den 29 Mars —

*Riksdagens underdåniga skrifvelse, i anledning af Kongl. Maj:ts
nådiga proposition, med förslag till Förordning angående
böter för svarandeparts uteblifvande från underrätt.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 7 samt Memorial N:is 17 och 26.)

S. A. K.

Vid behandling af Eders Kongl. Maj:ts nådiga Proposition af den 13 sistlidne Januari, med förslag till Förordning angående böter för svarandeparts uteblifvande från underrätt, har Riksdagen funnit det uti samma förslag upptagna bötesmaximum af tvåhundra kronor vara för högt och lämpligen böra sättas till ett hundra kronor, hvarjemte Riksdagen ansett en redaktionsjemkning nödig i förslaget första punkt, på det att tydligen må utmärkas, att bötespåföljden afser icke uteblifvande å den rättegångsdag, å hvilken stämningen är ställd — om nemligen den dagen icke sammanfaller med den, å hvilken saken första gången efter instämningen till handläggning uppropas — utan endast uteblifvande å den dag, då sådant upprop sker.

Riksdagen, som alltså icke kunnat antaga Eders Kongl. Maj:ts nådiga Proposition i oförändradt skick, har för sin del beslutit följande

Bih. till Riksd. Prot. 1882. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 2 Häft.

»Förordning angående böter för svarandeparts uteblifvande från underrätt.

Med upphäfvande af hvad allmän lag innehåller mot denna förordning stridande, stadgas som följer:

Kommer i tvistemål, som är instämmt till underrätt, kåranden tillstädes å den dag, saken första gången förekommer till handläggning, och visar, att svaranden i laga tid fått stämning, men är svaranden borta utan att framte laga förfall, och varder ej saken afdömd efter ty i 12 kap. 3 § Rättegångsbalken sägs, böte svaranden fem kronor eller mera, högst ett hundra kronor. Uteblifver svaranden utan anmaldt laga förfall å dag, till hvilken saken blifvit uppskjuten, och vållas af svarandens uteblifvande ytterligare uppskof, böte, som nyss är sagdt, der ej särskildt vite är af Rätten satt.

Har någon blifvit fäld till böter enligt denna förordning, skola böterna genast uttagas, utan hinder deraf att det beslut, hvarigenom de blifvit ådömda, ej vunnit laga kraft. Visar svaranden innan sakens slut, att han haft förfall och ej kunnat Rätten det kungöra, gånge böterna åter»;

hvilket Riksdagen härmed får hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anmäla.

Riksdagen framhårdar o. s. v.

Stockholm den 29 Mars 1882.